

Roald Dahl

CADILAR

Çeviren: Celâl Üster

Resimleyen: Quentin Blake

27. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

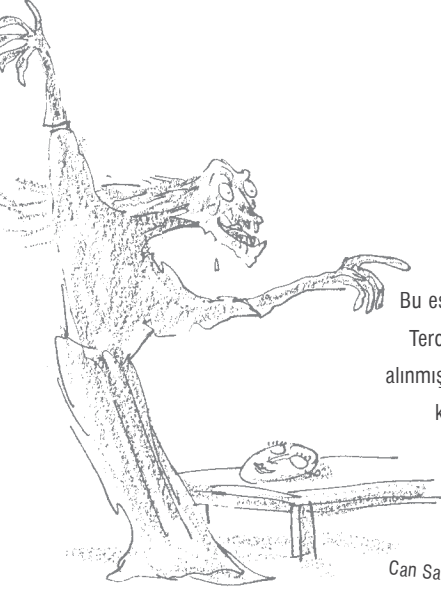

Roald Dahl CADILAR

Çeviren: Celâl Üster ■ Resimleyen: Quentin Blake

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gülay Yıldız

1. Basım: 2007

27. Basım: 2000 adet, Nisan 2024

ISBN 978-975-07-0784-1

The Witches, Roald Dahl

© Roald Dahl Nominee Limited, 1983

Resimler: © Quentin Blake, 1983

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2007

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.
Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Roald Dahl bir casus, savaş pilotu, okolata tarihçisi ve tıbbi buluşlar yapan bir mucitti. Bunların yanı sıra, *Charlie'nin okolata Fabrikası*, *Matilda*, *Koca Sevimli Dev* ve daha pek çok harikulade kitabın yazarıydı. Dahl, dünyanın bir numaralı hikye anlatıcısı unvanını hâlâ koruyor.

BU KİTAPTA TANIŞACAKLARINIZ

Çocuk

Nine

Cadılar
Cadısı

Bay ve Bayan
Jenkins

Bruno
Jenkins

Bay
Stringer

Roald Dahl

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

BAY VE BAYAN KIL

BÜYÜLÜ PARMAK

CHARLIE'NİN BÜYÜK CAM
ASANSÖRÜ

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA
FABRİKASI

DEV ŞEFTALİ

DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY

GEORGE'UN HARİKA İLACI

KAPLUMBAĞA

KOCA SEVİMLİ DEV

KÜÇÜK ADAM BÜYÜRKEN

MATILDA

TEK BAŞINA

YAMAN TİLKİ

ZÜRAFA, PELİ VE BEN

1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. II. Dünya Savaşı sırasında tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı, sonradan sinemaya da uyarlanan *Gremlins* oldu. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

CADILAR

İçindekiler

- Cadılarla İlgili Önemli Bir Açıklama, 9
Ninem, 14
Bir Cadının Cadı Olduğu Nasıl Anlaşılır? 26
Cadıların Cadısı, 36
Yaz Tatilleri, 49
Toplantı, 63
Tavaya Atmalı, Cızbız Yapmalı!, 67
Formül 86 Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri, 79
Karışım, 91
Bruno Jenkins Ortalıktan Kayboluyor, 100
Cadıklarılar, 108
Dönüşüm, 114
Bruno, 120
Nineme Kavuşuyorum!, 126
Hırsız Fare, 139
Bay ve Bayan Jenkins, Bruno'ya Kavuşuyor, 149
Plan, 156
Mutfakta, 160
Bay Jenkins ve Oğlu, 181
Zafer, 187
Bir Farenin Kalbi, 194
Kolları Sıvıyoruz, 202

Roald Dahl ile ilgili ayrıntılı
bilgi için
www.roalddahl.com

Cadılarla İlgili Önemli Bir Açıklama

Masallardaki cadıların başlarında siyah şapkalar, sırtlarında siyah pelerinler vardır, süpürgelerine binip oradan oraya uçar dururlar.

Ama bu okuyacağınız masal falan değil. Burada GERÇEK CADILAR anlatılıyor.

GERÇEK CADILARLA ilgili öğrenmeniz gereken en önemli şey nedir biliyor musunuz? Can kulağıyla dinleyin beni. Şu sözümü hiç unutmayın:

GERÇEK CADILAR sıradan giysiler giyerler ve tıpkı sıradan kadınlara benzerler. Sıradan evlerde otururlar ve SIRADAN İŞLERDE çalışırlar.

Onları yakalamak işte bu yüzden çok zordur.

GERÇEK BİR CADİ çocukları günahı kadar sevmez, çocuklardan nefret eder, çocuk görünce kan beynine sıçrar.

GERÇEK BİR CADİ, durmadan, kendi özel böl-

gesindeki çocuklardan kurtulmanın yollarını arar, düzenler kurar. Onları bir bir ortadan kaldırmaya takılmıştır aklını. Bütün gün, sabahtan akşama kadar bunu düşünür. İster bir süpermarkette kasiyer, ister bir işadaminin sekreteri olsun, ister cafcaflı bir arabayla hava atıyor olsun (bir cadı bunların hepsini yapıyor olabilir), kafasının içi her an çocuklardan kurtulmanın kanlı planlarıyla doludur, ne etsem de şu çocukları yok etsem diye düşünür, çocukların köküne kibrit suyu dökmek için yanıp tutuşur.

Bütün gün, kendi kendine, "Acaba şimdi hangi çocuğu temizlesem?" diye söylenir durur.

Siz koca bir külah çikolatalı dondurmayı yerken zevkten dört köşe oluyorsanız, GERÇEK BİR CADİ bir çocuğun ümüğünü sıkıverirken sekiz köşe olur.

Bir çocuğu ortadan kaldırmaya bir haftasını ayırır. Bir haftadan az sürerse deliye döner.

*Haftada bir çocuk, yılda elli iki çocuk eder.
Aman verme, inim inim inlet ve yok et.*

Tüm cadılar böyle düşünür işte.

Kurban büyük bir özenle seçilir. Sonra, bir avcı ormandaki küçük bir kuşa nasıl sezdirmeden yaklaşır, cadı da zavallı çocuğun burnunun dibine kadar sokulur. Ayaklarının ucuna basa basa, usulca ve sessizce. Yaklaşır, yaklaşır. Sonra birden, en uygun anda üstüne çullanır! Bir anda ortalık karışır, göz gözü

görmez, kızılca kıyamet kopar, yer yerinden oynar. Bir de bakarsınız, çocuğun yerinde yellere esiyor.

Bilmelisiniz ki, cadı dediğın ne çocukların kafasına balyoz indirir ne kıştır kıştır keser ne de ensesine kurşun sıkır. Böyle yapanlar, herkes bilir ki, kendilerini hapiste bulurlar.

Oysa bir cadı asla yakayı ele vermez. On parmağında on *sihir* vardır, şeytanın gözünden sürmeyi çalar, bilesiniz. Canı isterse, yerdeki taşları kurbağalar gibi zıp zıp zıplatabilir, alevleri suyun üstünde yarıştirebilir.

Böylesi büyülü güçler çok tehlikelidir.

Neyse ki, bugün dünyamızda çok fazla GERÇEK CADI kalmadı. Çok fazla kalmadı, ama yine de insanı korkutacak kadar var. Örneğin, İngiltere’de yüz kadar GERÇEK CADI olduğu söylenebilir. Bazı ülkelerde

daha çok, bazılarında daha azdırlar. Ama yeryüzünde CADILARIN olmadığı tek bir ülke yoktur.

Cadı her zaman kadındır.

Kadınları kötülemek gibi bir niyetim yok. Kadınların çoğu hoş ve sevimlidir. Ama yine de bütün cadılar kadındır işte. Şimdiye kadar cadının erkeğini gören olmamıştır.

Buna karşılık, gulyabaniler erkek olur. Hortlaklar da öyle. Gerçi onlar da tehlikelidir. Ama hiçbiri GERÇEK CADININ yarısı kadar bile tehlikeli değildir.

Hele çocuklar söz konusu oldu mu, bu dünyadaki yaratıkların en tehlikelisi GERÇEK CADILARDIR. GERÇEK CADIYI daha da tehlikeli yapan, hiç de *tehlikeli görünmemesidir*. Cadıların bütün sırlarını bilseniz bile (birazdan hepsini öğreneceksiniz), çıtı pıtı bir kadının cadı olup olmadığını kolay kolay anlayamazsınız. Şimdi bir kaplan, tutup kendini kocaman bir köpek kılığına soksa, bir de tatlı tatlı kuyruk sallasa, dayanamayıp başını okşamaya kalkarsınız ve kaplan da sizi afiyetle mideye indiriverir. Cadılar da böyledir işte. Hanım hanımıcık durmalarına aldanmamak gerekir.

Karşı sayfadaki resmi dikkatle bir inceleyin bakalım. Bu iki kadından hangisi cadı? Biliyorum, zor bir soru, ama her çocuk mutlaka yanıtlamaya çalışmalı.

Çünkü bilirsiniz ki, bitişiğindeki evde bir cadı yaşıyor olabilir.

Bu sabah otobüste karşınızda oturan parlak gözlü kadın bir cadıydı belki de.

Öğle yemeğinden önce sokakta tatlı tatlı gülümseyerek size şeker veren teyze bir cadı olabilir.

Ve şimdi sıkı durun: Şu anda *size* bu kitabı okumakta olan sevimli *öğretmeniniz* de bir cadı olabilir. Yüzüne iyi bakın. Bu dediğimi çok saçma bulduğu için gülüyordur belki de. Ama bu sizi yanıltmasın. Çok zeki olduğu için böyle yapıyordur belki de.

Sakın öğretmeninizin gerçekten bir cadı olduğunu söylüyorum sanmayın. Yalnızca *olabilir* diyorum. Öğretmeninizin cadı olduğunu hiç sanmıyorum. Ama –her şeyin bir “ama”sı vardır– *olabilir de*.

Ah, keşke bir kadının cadı olup olmadığını anlamanın bir yolu olsaydı; o zaman, cadı olduklarını anladığımız kadınları bir yana ayırır, hepsini kıyma makinesine atardık. Ne yazık ki, cadıları ayırt etmenin bir yolu yok. Ama dikkatlice bakarsanız yakalayabileceğiniz birtakım küçük işaretler, tüm cadılarda rastlanan bazı garip davranışlar vardır. Bunları bilir ve hep aklınızda tutarsanız, daha minicikken bir cadının eline düşmekten kurtulabilirsiniz.

Ninem

Ben daha sekizime gelmeden cadılarla iki kez karşılaştım. İlkini kazasız belasız atlattım, ama ikincide o kadar talihli değildim. Başıma öyle şeyler geldi ki, okuduğunuz zaman korkudan çığlık atabilirsiniz. Ama yapacak bir şey yok, gerçekler gizlenmemeli. Görünüşüm biraz acayip de olsa, eğer hâlâ buradaysam ve size bütün bunları anlatabiliyorsam, bunu tamamen canım nineme borçluyum.

Büyükannem Norveçliydi. Norveçliler cadıları çok iyi tanır, çünkü ilk cadılar bu kapkara ormanlar ve karlı dağlarla kaplı ülkede ortaya çıkmışlardır. Annemle babam da Norveçliydi, ama babamın işi İngiltere’de olduğundan ben orada doğup büyüdüm, okula orada başladım. Her yıl iki kere, Noel’de ve yaz tatilinde Norveç’e nineme giderdik. Hatırladığım kadarıyla, bu yaşlı kadın hayattaki tek akrabamızdı. Ta-

pardım ona. Birlikteyken bazen Norveççe, bazen İngilizce konuşurduk. İki dili de çok iyi konuştuğumuz için hiç fark etmezdi. Açık yürekli olmam gerekirse, kendimi ona annemden daha yakın hissedirdim.

Yedi yaşına yeni basmıştım, annemle babam beni her yıl olduğu gibi Noel'de Norveç'e, nineme götürmüşlerdi. Orada başımıza büyük bir felaket geldi. Annem, babam ve ben Oslo yakınlarında dondurucu bir havada arabayla gidiyorduk. Yerler buz tutmuştu. Araba birden yana savruldu, kayalık bir uçurumdan aşağı yuvarlandı. Annemle babam orada öldüler. Bana gelince; arka koltuğa bağlı olduğum için alnımda hafif bir sıyrıkla kurtuldum.

O korkunç öğleden sonra yaşadıklarımı uzun uzun anlatmayacağım. Şimdi düşünürken bile tepeden tırnağa ürperiyorum. Sonunda kendimi ninemin evinde buldum tabii. Beni kucağına alıp sımsıkı sarıldı, sabaha kadar ağladık.

Gözlerimden yaşlar boşanırken, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum nineme.

“Burada benimle kalacaksın,” dedi. “Sana ben bakacağım.”

“İngiltere’ye dönmeyecek miyim?”

“Hayır,” dedi. “Ben oralarda ne yaparım? Benim yurdum burası, bu yaştan sonra Norveç’ten başka yerde yaşayamam ben.”

Ertesi gün, ninem acımı unutturmak için bana masallar anlatmaya başladı. O kadar güzel anlatıyordu ki, anlattığı her masalı büyülenerek dinliyordum. Ama sıra cadı masallarına gelinceye kadar pek o kadar heyecanlanmadığımı itiraf etmeliyim. O yaratıkları herkesten iyi tanıyan ninem anlatacağı masalların öbürleri gibi uydurma olmadığını söyledi. Hepsi gerçektir. *Asıl gerçek* bu masallardaydı. Tarihte olmuş şeylerdi. Bana anlatacağı her şeye inanmalıydım, çünkü hepsi olmuştu. İşin kötüsü, hem de çok çok daha kötüsü, cadılar hâlâ aramızdaydılar. İnan olsun, hepsi hâlâ aramızda yaşıyordu.

“Söylediklerine inanayım mı, nineciğim? Gerçekten doğru mu söylüyorsun?”

“Yavrucuğum,” dedi ninem, “bir cadıyı görür görmez tanıyamıyorsan bu dünyada fazla yaşamazsın.”

“Ama nine, cadıların sıradan kadınlara benzediğini söylemiştin. O zaman nasıl tanıyacağım onları?”

“Beni can kulağıyla dinleyeceksin,” dedi ninem. “Söylediğim hiçbir şeyi unutmayacaksın. Sonra da başına bir şey gelmesin diye dua edeceksin.”

Ninemin, Oslo'daki evinin büyük oturma odasında daydık. Birazdan yatacaktım. Evin perdeleri hiç kapanmazdı; kapkara gecede gökyüzünden ağır ağır inmekte olan iri kar tanelerini camdan görebiliyordum. Yaşlılıktan ninemin yüzü buruş buruş, elleri kırış kırıştı. Koca gövdesiyle koltuğa öyle bir gömülmüştü ki, ufacık bir fare bile yanına sığışamazdı. Ben de, çaresiz, pijamalarım, robdöşambrım ve terliklerimle, ayaklarının dibine oturmuştum.

“Beni işletmediğine yemin et!” deyip duruyordum. “Mahsustan söylemediğine yemin et!”

“Bak,” dedi. “Ortalıktan kaybolan en az beş çocuk biliyorum, sanki yer yarıldı içine girdiler. Cadılar, aldı götürdü onları.”

“Bence sen beni korkutmaya çalışıyorsun,” dedim.

“Saçmalama,” dedi, “benim tek derdim, o çocuklar gibi ortalıktan kaybolmaman. Seni çok sevdiğim için başına bir şey gelsin istemiyorum.”

“Kaybolan çocukları anlatır mısın?” dedim.

Ninem, yanık lastik gibi kokan uzun siyah bir puro yaktı –ondan başka puro içen nine görmemiştim– ve, “İlk kaybolan sekiz yaşlarında bir kız çocuğuydu,” dedi. “Adı Ranghild Hansen’di. Kız kardeşiyle bahçede oynuyormuş. Mutfakta ekmek pişirmekte olan annesi biraz soluklanayım diye bahçeye çıkınca bir de bakmış, Ranghild ortada yok. ‘Yine nereye kayboldu bu Ranghild?’ diye soracak olmuş.

“Kız kardeşi, ‘Uzun boylu bir kadınla gitti,’ demiş.

“‘Hangi uzun boylu kadın?’ demiş kadıncağız.

“Küçük kız, ‘Beyaz eldivenleri vardı,’ diye yanıtlamış. ‘Ranghild’i elinden tuttu, aldı götürdü.’”

Ninem, “Bir daha da gören olmamış kızcağızı,” diye tamamladı sözünü.

“Peki, aramamışlar mı?” diye sordum.

“Aramaz olurlar mı, aramadıkları yer kalmamış. Bütün kent seferber olmuş, ama bulamamışlar.”

“Öteki dört çocuğa ne oldu peki?”

“Tıpkı Ranghild gibi ortadan kayboldular.”

“Nasıl yani, nine? Nasıl kaybolmuşlar?”

“Her seferinde evin önünde garip bir kadın görül-müş, sonra da çocuklar kaybolmuş.”

“Ama nasıl?” diye direttim.

Ninem, “İkinci olay daha da tuhaftı,” dedi. “Holmenkollen’de oturan bir Christiansen ailesi vardı. Evlerinin oturma odasında pek gurur duydukları bir yağlıboya tablo asılıydı. Resimde, bir çiftlik evinin bahçesinde dolaşan birtakım ördekler görülüyordu. Hiç insan yoktu resimde, yalnızca çimenler üstünde dolaşan bir ördek ailesi, arkada da çiftlik evi. Kocaman, güzel bir resimdi. Eveet, ne diyordum, bir gün Christiansenlerin kızı Solveg okuldan eve döndüğünde elinde bir elma varmış, ısıra ısıra yiyormuş. Elmayı sokakta rastladığı sevecen bir kadının verdiğini

söylemiş. Ama ertesi sabah küçük Solveg'i yatağında bulamamışlar. Aramadıkları yer kalmamış, küçük kız kayıplara karışmış. Tüm umutlar kesilmek üzereymiş ki, Solveg'in babası duvardaki resmi göstererek, 'İşte orada! Solveg ördeklere ekmek veriyor!' diye bağırmış. Bir de bakmışlar, Solveg resmin içinde; bahçenin ortasında sepetinden ekmek atıyor ördeklere. Babası hemen resme koşup ona dokunmak istemiş. Ama boşuna. Solveg tablonun içindeymiş artık, tablonun bir parçası olmuş."

"Peki, sen o küçük kıızı resmin içindeyken gözle rinle gördün mü, nine?"

"Tabii gördüm," dedi ninem, "hem de kaç kere. İşin tuhafı, Solveg resimde habire yer değiştiriyordu. Bir gün evin içinde oluyordu, camdan bakarken görüyordun. Ertesi gün, bir de bakıyordun, kucağında bir ördek, bahçenin ta öbür köşesine gitmiş."

“Hiç resimde hareket ederken gördün mü, nine?”

“Hayır, kimse görmedi,” diye yanıtladı ninem. “Ördeklere ekmek veriyor da olsa, camdan bakıyor da olsa hiç hareket etmiyordu, resimde hiç kıvılda-
madan öyle duruyordu. Doğrusu çok tuhaftı. Ama en tuhafı neydi, biliyor musun? Yıllar geçtikçe resimde-
ki küçük kız da büyüyor, yaşlanıyordu. On yıl için-
de genç bir kadın oldu. Otuz yıl sonra orta yaşlı bir
kadındı artık. Sonra birden, olaydan tam elli dört yıl
sonra resimden kayboluverdi.”

“Öldü mü yani?” dedim.

“Kim bilir?” dedi ninem. “Cadılar dünyasında öy-
le esrarengiz şeyler oluyor ki.”

“İki çocuğu anlattın,” dedim. “Üçüncüye ne oldu
peki?”

“Üçüncüsü, küçük Birgit Svenson’du. Bizim evin
tam karşısında oturuyordu. Bir gün vücudunun her
yerinden tüyler çıkmaya başladı. Bir ay geçti geç-
medi, kocaman beyaz bir tavuğa dönüştü. Anasıyla
babası yıllarca bahçedeki kümeste tuttular. Yumurta
bile yumurtluyordu.”

“Yumurtaları ne renkti?”

“Kahverengi. Hayatımda o kadar büyük yumurta
görmemiştim. Annesi omlet yapardı. Nefis omletler.”

Başımı kaldırıp nineme baktım; gören, tahtına
kurulup oturmuş bir kraliçe sanırdı. Çok uzaklar-
da bir şeye bakıyormuş gibi dalıp gitmişti. Bir tek,

iki parmağının arasındaki puro gerçek dünyaya aitti sanki; purodan tüten dumanlar başının çevresinde mavi bulutlar oluştuyordu.

“Ama tavuk olan o küçük kız ortadan kaybolmamış!” dedim.

“Hayır, Birgit ötekiler gibi yok olmadı. Kahverengi yumurtalar yumurtlayarak yıllarca yaşadı.”

“Ama hepsinin kayıplara karıştığını söylemiştin.”

“Yanlış söylemişim,” dedi ninem. “Ee n’aparsın, yaşılanıyorum artık. Her şeyi hatırlayamıyorum.”

“Peki, dördüncü çocuğa ne oldu?” diye sordum.

Ninem, “Dördüncüsü, Harald adında bir oğlandı,” dedi. “Bir sabah bütün vücudu boz-sarı bir renge büründü, çok geçmeden ceviz kabuğu gibi sert ve çatlak bir görünüm aldı. Akşama oğlan taş kesildi.”

“Taş mı kesildi?” dedim. “Gerçek taş mı yani?”

“Granit,” dedi. “Görmek istersen götürür gösteririm. Hâlâ evde duruyor. Küçük bir taş heykel gibi hole koymuşlar. Konuklar şemsiyelerini dayıyorlar.”

Çok küçüktüm, ama ninemin söylediği her şeye inanacak kadar da saf değildim. Yine de hiç gülmeden, o kadar büyük bir ciddiyetle, o kadar inandırıcı bir biçimde anlatıyordu ki, kapılıp gitmemek mümkün değildi.

“Anlat, nineciğim,” dedim. “Beş çocuk olduğunu söylemiştin. Beşinciye ne oldu?”

“Puromdan bir nefes çekmek ister misin?” diye sordu.

“Ben daha yedi yaşındayım, nine.”

“Kaç yaşında olduğundan bana ne,” dedi. “Puro içersen hiç üşütmezsin.”

“Nine, beşinci çocuğu anlatır mısın?”

Purosunun ucunu lezzetli bir kuşkonmaz yiyormuş gibi ısırarak, “Beşinci çocuğun başına gelenler çok ilginçti,” dedi. “Dokuz yaşındaki bu oğlanın adı Leif’ti. Yaz tatilinde ailece fiyortlara gitmişler; o küçük adalardan birinde piknik yapıyor, yüzüyorlarmış. Küçük Leif suya daldığında onu gözden kaçırmamaya çalışan babası suyun altında çok fazla kaldığını fark etmiş, ama neye yarar! Leif yukarı çıktığında artık Leif değilmiş.”

“Neymiş peki, nineciğim?”

“Bir yunusmuş.”

“Olamaz! Mümkün değil!”

“Bal gibi olmuş işte! Şipşirin bir yunus yavrusuy-
muş artık. Tonton mu tonton.”

“Nineciğim...”

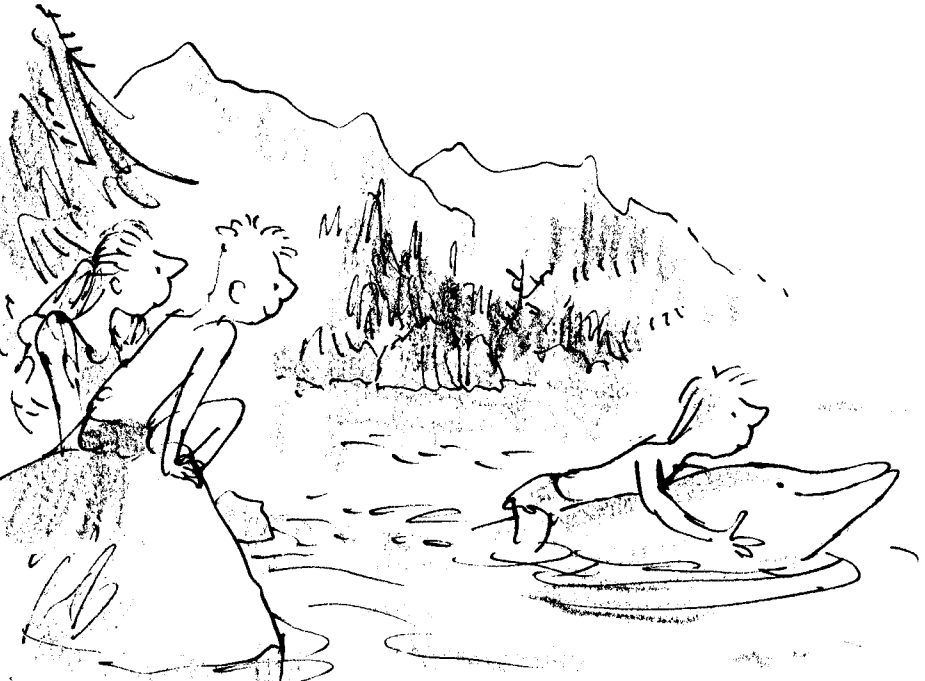
“Efendim, yavrum?”

“Leif sahiden yunus mu olmuş?”

“Emin ol,” dedi. “Annesini tanırdım. O anlattıydı.
Yunus Leif bütün bir öğleden sonra yanlarından ay-
rılmamış, kardeşlerini sırtına alıp akşama kadar gez-
dirmiş. Çok eğlendirmiş onları. Sonra da yüzgecini
sallamış, yüzüp gitmiş, bir daha da gören olmamış.”

“Tamam da, nine,” dedim, “o yunus gerçekten
Leif miydi bakalım? Nereden anlamışlar ki?”

“Onlarla konuşmuş,” diye karşılık verdi ninem.
“Kardeşlerini sırtında gezdirirken hep gülüp şakala-
şyormuş.”

“İyi güzel de, bu olay ortalığı karıştırmamış mı?” diye soracak oldum.

“Pek karıştırdığı söylenemez,” dedi ninem. “Biz Norveçliler böyle olaylara alışkınızdır. Her yer cadı dolu. Bizim sokakta da bir tane vardır herhalde. Haydi, sen artık yat bakalım.”

Hafifçe ürpererek, “Gece pencereden cadı girmez, değil mi?” diye sordum.

“Girmez,” dedi ninem. “Cadılar yağmur borularına tırmanmak, camdan içeri girmek gibi salaklıklar yapmazlar. Rahat rahat uyuyabilirsin. Haydi bakalım. Seni yatırıp üstünü örteyim de, güzel güzel uyu.”

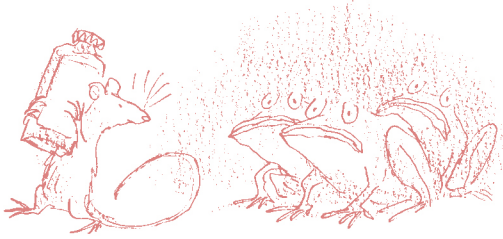

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Roald Dahl

CADILAR

Eldiven giyerler, peruk takarlar, iyi koku alırlar.
İşte bütün çocukların düşmanı: Cadılar!

Aralarında, en kötü ve en zalimleri olan Cadılar Cadısı, gizli yapılan toplantıda yeni kararı açıklıyor: Şekerçi dükkânları satın alınacak ve açılış günü, çocuklara çikolata ve şeker dağıtılacağı duyurulacak. Zavallı çocuklar, ikram edilenleri yediklerinde de fareye dönüşecekler ve tüm ülke, çocuklardan kurtulacak. Ne yazık ki kitabımızın kahramanı küçük çocuk da bir fareye dönüşüyor. Peki, ya diğer çocuklar? Onlar kurtulabilecek mi?

Yardım çalışmalarımızla ilgili ayrıntılı bilgi için roalddahl.com'u ziyaret edebilirsiniz.